

EL 9 NOU

Hi havia ganes, moltes ganes, de celebrar aquest Sant Jordi en què la principal amenaça de llibreters, editors, escriptors i floristes després de dos llargs anys no era la pandèmia, sinó el temps. Tal com apuntaven tots els pronòstics, hi va haver pluja, vent i fred, però també sol i clarianes. Sembla tot plegat una metàfora dels temps que estem vivint. El Gremi de Llibreters va apuntar el mateix dissabte que de segur s'havien assolit xifres d'abans de la pandèmia i s'arribaria al nivell de 2019. Una mostra va ser la quantitat de gent que s'acumulava a

El sector del llibre recupera les xifres pre pandèmiques

les parades de llibres durant tot dissabte, amb paraigües, impermeables o com fos, però amb ganes de comprar i regalar llibres i roses. El sector del llibre havia viscut un creixement els anys previs de la pandèmia i durant el confinament va reconvertir els canals de distribució per salvar dues edicions de Sant Jordi marcades per les restriccions,

sobretot la de 2020, que es va escaure en ple confinament.

Llegir ens fa més lliures, ens connecta amb la vida i alhora ens ajuda a conèixer-nos més a nosaltres mateixos. Per això, en l'edició de divendres, EL 9 NOU va dedicar un quadernet especial amb una vintena de pàgines al dia del llibre i recomanava 145 obres d'autors locals.

Els dos autors més venuts en català aquest Sant Jordi, Toni Cruanyes, amb *La vall de la llum*, i Empar Moliner, filla de Santa Eulàlia de Ronçana, amb *Benvolguda*, han estat protagonistes d'entrevistes en profunditat publicades en aquest diari, a *El 9 Magazín*. Igual que una altra de les triomfadores de la jornada, la novel·lista Eva Baltasar, de

Cardedeu, amb el seu *Mamut*. Però és que la petja vallesana també ha fet forat en els rànquings nacionals amb les obres dels garriguencs Jordi Borràs, amb *Tots els colors del negre*, i Maria Nicolau, amb *Cuina! O barbàrie*.

El sector editorial, com el dels mitjans de comunicació, sovint se'l vol presentar que viu entre la dicotomia de la tradició –representada pel paper– i les noves tecnologies. Res més lluny de la realitat. Com s'ha demostrat recentment, la literatura, com el periodisme de qualitat, està per sobre de pandèmies, de modes i també de la meteorologia.

Racisme i empatia a la societat occidental (i II)

ISAAC BILLY (UNMIS)

Jordi Sedó

Lingüista i escriptor
www.escriptors.cat/autors/jordisedo

Aquest divendres passat a EL 9 NOU explicava, a la primera part d'aquest article, fins a quin punt ens costa, com a societat occidental d'individus blancs del Primer Món, sentir empatia amb ciutadans del Tercer Món amb la mateixa intensitat que ara, posem per cas, amb els d'Ucraïna.

Només qui hagi conviscut amb els afectats, qui hagi visitat un camp de refugiats, qui hagi vist des de prop les conseqüències de l'escassetat d'aigua i d'aliments, de serveis higiènics, de calefacció, de medicines i de personal sanitari, amb l'escola més propera a quilòmetres de distància i sense cap mitjà de transport a l'abast, qui hagi vist nens de 10 o 12 anys obligats a empuñar armes de foc és capaç, potser, de fer-se càrrec, una mica més, del drama profund que afecta aquelles persones. Però des d'aquí, des d'una vida benestant que en res s'assembla a la seva, per molt que siguem conscients que són éssers humans que pateixen, per molt que estiguem plenament convençuts que tenen tant dret a una vida digna com nosaltres, per molt que

sapiguem que senten dolor, pena i desconsol amb la mateixa intensitat que nosaltres i, malgrat que ens sentim –i és clar que sí!–, indubtablement, colpits per la seva dissort, ens és difícil arribar a comprendre del tot l'abast del seu sentiment, la seva pèrdua, la seva manca d'horitzó... Perquè, des del sofà de casa, no som capaços d'imaginar, si més no, en tota la seva dimensió, la profunda tragèdia vital que travessen.

I no ho oblidem: el color de la pell. Una diferència ben banal, però que resulta fonamental perquè, encara que no vulguem, sovint actua com un estigma, com un senyal indeleble que, potser sense adonar-nos-en, ens posa sobre avís i dibuixa una ratlla gruixuda entre l'ells i el nosaltres.

L'altre dia, parlava amb una persona que em consta que ha fet gestos concrets en favor dels desplaçats d'Ucraïna que, ben de bona fe, deia, a propòsit de les persones que havia acollit a casa seva, una cosa semblant a: "Si és que són com nosaltres! Perquè, mira..., els de l'Àfrica, una mica, ja estan acostumats a aquestes coses, però aquesta gent...?, Pobra...!"

I és que és exactament això: "Els de l'Àfrica" ja estan acostumats a patir. I nosaltres estem acostumats a veure'ls patir. És el que toca... És que, en el fons, pensem que la seva pèrdua no és tan gran?

Que no se'n senten tant com nosaltres, de les penes? És que trobem que la seva situació de partença és tan infame que trobem que no la deuen acusar tant perquè qui no té res ja no pot perdre gran cosa? I la pròpia vida?, i els éssers estimats?, i la pròpia salut?, i la llibertat?, i l'esperança?, i l'alegria?, i la quotidianitat assumida?, i la dignitat?... Pensem-hi. És això? Perquè, si és això, és racisme en l'estat més pur. És un racisme latent, un racisme que potser no acabem de percebre, del qual, per tant, potser no som del tot conscients. Però és racisme. Sens dubte.

És el racisme d'una persona blanca del Primer Món que passa per no ser racista i que, amb tota probabilitat, no vol ser-ho, que creu que no ho és i que se'n sent orgullosa, de no ser-ho. Perquè, segurament, aquesta persona també lamentava sincerament la situació dels qui anomenava "els de l'Àfrica". Però per a ells, podia assumir-la perquè trobava que era el seu paisatge habitual. En canvi, per als ucraïnesos, no. A parer meu, aquella assumptió, potser no del tot meditada, tenia molt a veure amb el fet que no era capaç de fer-se ben bé càrrec de les dramàtiques característiques del patiment d'aquelles persones, un patiment que només veiem per televisió o en pel·lícules de ficció, un patiment, per tant, que no som del tot capaços d'imaginar quan aquest és real i, per tant, segurament, tampoc de comprendre'l en tota la seva dimensió.

Que siguem capaços de sentir més empatia amb uns ciutadans que no pas amb uns altres i que ho trobem normal és un greu dèficit de la nostra manera de viure, de les característiques de la nostra societat i també de la qualitat de la nostra moral col·lectiva. Que ens hàgim abocat als ucraïnesos i no ho hàgim fet amb altres persones que pateixen i han patit tant o més que ells ens hauria de fer reflexionar seriosament.

Hauríem de fer el possible, doncs, per mirar de revertir col·lectivament un sentiment que m'avergonyeix com a membre d'aquesta societat, un dèficit important en la manera de sentir dels ciutadans benestants del Primer Món, una afortunada minoria, sobre la Terra, per cert, que no ha fet res especial per merèixer aquesta sort.

L'actualitat del Vallès Oriental continua a les nostres xarxes socials. Seguiu EL 9 NOU?

f el9nouVOR

@el9nou_vor

@el9nou_vor

